

KONYA HALKEVİ DERGİSİNİN DOĞUM SANCILARI BAĞLAMINDA “HALK EDEBİYATI”

“Folk Literature” Examined in the Context of the Birth Pangs of The
Journal of the Konya Community Center

“La littérature populaire” dans le contexte de la naissance de la revue
de la Maison du peuple de Konya

Arif Nat RİLEY*

ÖZET

En uzun ömürlü halkevi dergilerinden biri olan *Konya*, “halk edebiyatı” anlayışı açısından önemlidir. Bu anlayışı gerçekçilik ilkesinden yola çıkarak kuramlaştırırken tam olarak uygulayamamıştır. Bu makalenin amacı, *Konya*’nın ilk 29 sayısı boyunca kuramla pratik arasındaki gittikçe büyüyen farkı ortaya koyup açıklamaktır. Yazı sayısı, yazı özgünlüğü ve disiplinler arası yazı dağılımı gibi sayıdan sayıya değişen verilere dayanılarak, *Konya*’nın, “doğum sancısı” sayılabilecek birtakım sıkıntılar çektiği sonucuna varılır.

Anahtar Kelimeler

Konya, halkevi, halk edebiyatı, gerçekçilik.

ABSTRACT

As one of the longest-lived community center monthlies, *Konya* is important for its notion of “folk literature”. While managing to formulate this notion theoretically upon a foundation of realism, the periodical encountered difficulties in putting it into practice. The purpose of this article is to document and explain the gradually widening gap between theory and practice over the course of *Konya*’s first twenty-nine issues. Supported by data that vary across issues, such as article count, article originality, and distribution of articles among disciplines, this study concludes that *Konya* faced several difficulties that could be considered “birth pangs”.

Key Words

Konya, community center, folk literature, realism.

GİRİŞ

Konya adlı halkevi dergisinin doğum sürecinin sonucunda ironik bir durum ortaya çıkmıştır. Kendi idealist ifadesiyle “Realizm”i (Karatay 1936:55) hedefleyerek yayın dünyasına atılan bu dergi, ilk iki senesi içerisinde karşılaştığı realiteler yüzünden bu idealist yaklaşımını bir ölçüde terk etmiş görünüyor. Halk sanat ve edebiyatının gerçeğini yansıtan özgün makalelerin bulunması ya da hazırlanması zorlaştıkça, bu konularda hangi makaleler bulunabiliyorsa onlar yayımlanmış izlenimi ediniliyor.

Sözgelimi derginin yazarları, bu sahadaki çağdaş metinleri derlemektense sık sık eski kaynakları çevirip kısmen aktarmakla yetinmekte. Böylece dergideki realizm oranı da ister istemez azalıyor.

Eylül 1936’dan İkinci Kânun 1939’a kadar uzanan ilk 29 sayıyı kapsamına alan bu çalışmanın amacı, *Konya*’nın “doğum sancıları”nın somut belirtilerini ortaya koyarak derginin o dönemdeki “halk edebiyatı” anlayışının hem kuramda hem pratikte nasıl geliştiğini izlemektir.

* Bilkent Üniv. Türk Edb. Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi

KURAM

Derginin kuram ya da sözde “halk edebiyatı”ndan ne anladığını saptamak için ilk sayıda çıkan iki yazıyı incelemek yeterli. Birincisi, bütün yazarların ortak, tek sayfalık, “Konya Niçin Çıkıyor?” başlıklı giriş yazısıdır ve derginin konularının çeşitliliğinden ve amacından söz etmektedir. İkincisi ise Namdar Rahmi Karatay’ın kaleminden çıkmıştır ve derginin alt konularından “halk edebiyatı”nı birkaç örnekle kabaca tanımlamaktadır.

Kısaca, *Konya*’nın yaratılma sebebi, yeni Cumhuriyetin olduğu halkın geçmişini anlatacak bir tarihin dayanabileceği belgeleri sunmaktır: “Revünün yapacağı en büyük hizmetlerden biri de, büyük Türk tarihine doküman hazırlamak, bu büyük abideye harç vermek olacaktır” (1936:1). Ayrıca, “[y]urdumuzu, ulusumuzu bize tanıttı sevdirmeğe hizmet edecek[tir]” (1). Bu iki amacın gerçekçi bir yaklaşımla çelişebileceğini görmezlikten gelen bu ilk yazı, hep iyimser ve idealist bir tonu korur. Nitekim, “Türkiye’nin tarih bakımından nüvesini, özünü teşkil eden bir şehir” (1) olarak tanıyan Konya hakkında böyle bir derginin “eksikliğ[in]in giderilmesi” (1) konusunda, “[b]ugün Halkevimiz bu ülküsünü tahakkuk ettirmiş bulunuyor” (1) denmektedir.

Bu yazıda belki de nesnel olan tek cümle, yeni derginin yer vereceği konuları sıralayan cümledir: “Her ay çıkacak olan bu revü, imkân dahilinde, hep Konya’yı ilgilendiren eski medeniyetlerden bahsedecek, tarih, folklor, dil, edebiyat, etnografya, coğrafya, arkeoloji, jeoloji yönlerinden Konya’yı belirtecektir” (1). Bu demeç dört önemli noktaya değinir.

Birincisi, derginin halkın (edebiyatın genellikle yaptığı gibi) yalnızca eserleriyle değil, ayrıca (jeolojinin genellikle yaptığı gibi) ortamıyla ilgilenmesidir. İkincisi, derginin bütün Anadolu ya da eski Osmanlı topraklarıyla değil, “hep Konya’yı ilgilendiren” konularla sınırlı kalmasıdır. Üçüncüsü, bu sınırın sırf “imkân dahilinde” geçerli olmasıdır. Dördüncüsü ise, derginin “[h]er ay çıkacak” olmasıdır.

Yalnızca halk edebiyatı alt konusunu ele alan ikinci yazı ise “Halk Sanat ve Edebiyatına Dair Düşünceler” başlıklıdır. Yazarı Karatay birkaç örnekle şu iki savı öne sürer: (1) bir yapıt ne kadar gerçekçiyse, değeri o kadar yüksektir ve (2) halk edebiyatı gerçeğin kendisidir. İlk savı şöyle ifade eder: “Kanaatime göre sanat alanında her zaman doğru kalabilecek bir tek meslek vardır: Realizm !” (1936:55). Bir başka deyişle, “sanat eseri ancak bir realitenin ifadesi olan eserdir. Üzerlerine sembolik, mistik, romantik, kübik... ilh. Ne gibi etiket konulursa konulsun hepsinde de aradığımız şey hassî veya hissî bir realitedir” (56). İkinci savı dile getirirken ise Karatay divan-halk edebiyatı ayrımını vurgular:

Divan edebiyatında: Dağ, deniz, nehir, ova, yayla, rüzgâr, ağaç, sevgili, aşk, ayrılık, muharebe, at, kılıç ve kalkan, kumandan, padişah, savaşa giden erler... Kısa bir sözle hayat ve tabiat hepsi de mücerret bir isimden başka bir şey ifade etmez. Realite ile hiçbir dokunur yeri yoktur. Hâlbuki halk edebiyatında onlar doğrudan doğruya realitenin kendisidir. (59)

Karatay’ın, gerçeği halk edebiyatında arama sebebi herhâlde, o dönemki Avrupa’da öne sürülen “asil ilkel insan”

kavramıdır. Çünkü Karatay halk edebiyatını “tıpkı primitiflerin tabloları gibi canlı ve hareketlidir” (58) diye över. Böylece ikinci yazının ilkelik konusu, ilk yazının tarihin yeniden yazılması gerektiği savının izini taşır. Bu bağlamda ikinci yazının son cümlesi de ilginçtir: “Halk-kevleri faaliyetlerinin her cihetten mahalli araştırmalara yönelmesi gelecek devir için hakiki bir bilgi temeli atılması demektir” (59). Tarihi yeniden yazmaktan öte Karatay, “Ziya Paşa’nın meşhur ‘Şiir ve İnşa’ adlı makalesi[ne]” (58) gönderme yaparak “Türk” sıfatını mahalli halkla eşdeğer kılacak şekilde yeniden tanımlamaktan yanadır: Halk edebiyatı “hakikaten Türk ruhunun bütün karakterini taşıyan bir edebiyattır” (58-59).

Konya’nın 5. sayısında çıkan “Halk Edebiyatına Ait Bir Eser Münasebetiyle” başlıklı makalede, Pertev Naili Boratav hem yukarıda değinilen tarih projesini destekler hem de araştırma konusunda yöntembilimsel ilkeleri sunar. Ama tarih konusuna Karatay’dan daha temkinli bir şekilde yaklaşır. Amacı tarihi yeniden yazmak ya da tanımlamak değil, tarihin yalnızca halk kültürü açısından eksikliğini gidermektir: “Memleketin sosyal tarihini öğrenmek istediğimiz zaman, yalnız büyük şehirlerin matbuat kaynaklarına değil, daima ihmal edilmiş olan bu halk kaynaklarına da müracaat etmeliyiz” (1937:321). Böylece halk edebiyatçısının görevi gene tarihçiye belge hazırlamakla sınırlı kalır.

Ama hedefi Karatay’inkine ne kadar benzerse benzesin, Boratav’ın bazı gerekçeleri farklı, hatta çelişkilidir. Sözgelimi, Karatay gibi eski “primitif”i yüceltmektense Boratav eski “feodal” sistemi aşağılar: “Bütün bir feodal veya yarı

feodal memlekette, her türlü tenkit ve neşir vasıtalarından mahrum halkın, şikâyetlerini, acı istihzalarını, ve tenkitle-rini halk şairleri dediğimiz bu canlı gazetelerle neşrettiğini hatırdan çıkarmamalıdır” (321). Bir başka deyişle, Boratav’a göre yeni Cumhuriyet için hedef, geçmişte kalan ilkel çağın erdemleri değil, ileride gelmesi umulan aydınlanma çağının erdemleridir. Ayrıca Boratav, derginin giriş yazısının yazarları kadar iyimser görünmez. Boratav yukarıda üstü kapalı bir şekilde gerçekçiliği önemse-diğini belli ederken, halkın, belgelenen yurdun gerçeğini “seveceğini” iddia etmez. Tersine, “şikâyetlerini, acı istihzalarını, ve tenkitlerini” içeren bu yurdun gerçek yüzü hoş olmayabilir.

Boratav’ın bu makalesinin belki en değerli katkısı, halk edebiyatçısının işlevini betimlemiş olmasıdır:

Halk şairlerine ait metinler, kültür çalışmalarımızı birkaç bakımdan ilgilendirir : 1 – Edebiyat – estetik bakımından. Biz bunlarda halk estetiğinin halk heyecanının ve ifadesinin ham güzelliklerini ararız. 2 – Lisanî bakımından. Yeni kelimeler, kelimelerin yeni manaları, yeni tabirler, fonetik hususiyetler için bunlar iyi birer kaynak olabilirler. 3 – Sosyal bakımdan: Bizim geçmişe ait edebî eserlerimiz halk tabakalarının muhtelif devirlerdeki durumlarını, duygu ve ihtiyaçlarını, muhtelif sosyal sınıfların aralarındaki münasebetleri izah hususunda ne kadar kısır (bazı tarihî, coğrafi eserlerimizle tek tük edebî eserlerimizi, şehir hayatını anlatmak itibarıyla bu hükümden ayrı tutmak şartıyla), halk edebiyatına ait eserlerimiz, hatta edebî bakımdan o derece verimlidir. (319)

Boratav, edebî, lisanî ve sosyal boyutlardan öte de, bilimsel titizliğe geniş yer verir, örneğin: “Araştırmacılarımız, en ufak bir metni bastırırken dahi, ufacık bir notla onu nereden aldıklarını, nasıl ve hangi usule göre tespit ettiklerini muhakkak yazmalıydılar” (318) der. Ayrıca Boratav, ilk Türk halk edebiyatçıların küçümsemediğini de vurgular:

Bundan on on beş sene evvel belki, halkiyata ait çıkan eserlerin bu kadar titiz bir teknik tenkidine tabi tutulması zait görülebilirdi; çünkü o zamanlar halkiyat sahası daha yeni işlenmeğe başlıyordu, ve hevesleri kırmamak gerekti. Bugün, kısa da olsa, bir mazisi, an’anesi olan halkiyat çalışmalarından her türlü dikkat ve sıhhat şartlarını beklemekte haklı sayılırız. (319)

Son olarak, bilimsel titizlikten öte, Boratav özgün araştırma ya da güncel derlemenin değerinin altını çizer:

Halk edebiyatı sahasındaki araştırmacılarımız ilmî an’aneye uyarak tarihî membaları mehzaz olarak zikretmekten geri kalmadıkları hâlde, diğer kaydın verdikleri malûmata yeni bir şey ilâve etmiyor [...] Hâlbuki [...] sözlü olsun, yazılı olsun, halk kaynaklarının zikri lüzumludur, hatta zarurîdir; aksi takdirde yapılan işler ilmî kıymetlerini yarı yarıya kaybetmiş olurlar. (317-18)

Boratav’ın bu çeşitli eleştiri ve önerileri ahlânda Konya Halkevi tarafından bastırılan bir kitapta dile getirilmiş olmalarına rağmen, halk edebiyatı alanının tamamıyla doğrudan ilgilidir.

PRATİK

Konya’nın bu eleştirileri yayımlaması, öncelikle herkesin her şeyi tartışmaya açık olduğunu gösterir. Bir başka deyişle, derginin uyguladığı “halk edebi-

yatı” anlayışı, diyalektiği de geniş kapsamına alır. Bu gözlemin hararetli örnekleri çoktur ve gerek derginin kadrosunun, gerek makale yazarlarının, gerekse bağımsız okurların bu söz düelloslarına katılabilmiş olduğunu göstermektedir. Bu akım 5. sayıda, Hicri Göncel’in “Bir Tenkidin Cevabı” başlıklı yazısıyla başlar. Bu örnek dikkat çekicidir çünkü tartışılan esas makalenin üç bölümde üç ay boyunca yayımlanacağı bilindiği hâlde, yazının gerisini beklemeden yazılan ilk eleştiri, ilk bölümün eksik oluşu üzerinde durmaktadır. Uzun süren bir başka tartışma ise dergi kadrosundaki yazarların 11. sayıda çıkan “Mektubat-ı Mevlana Hakkında” başlıklı makaleleriyle başlar, 16. sayıda Feridun Nafiz tarafından “Mektubat-ı Mevlana Hakkında: Karşılık”la cevaplandırılır ve 20. sayıda M. Arpaç’ın “Mektubat-ı Mevlana Dolayısıyla” yazısıyla son bulur ki artık 22. sayıda, kendisinin bir makalesine yöneltilmiş bir eleştiriye yanıtlarken Doktor Feridun Nafiz bu sefer “Doktor” unvanını kullanmayı ihmal etmez. Ayrıca, bazı eleştirmenler sonradan dergide kendi makalelerini sık sık yayımlamaya başlarlar. Örneğin, 5. sayıda M. Ferit Uğur’un kaleminden çıkan “Takkeli Dağ” başlıklı makaleye, 12. sayıda “Takkeli Dağ Adım Nereden Aldı” başlıklı yazısıyla cevap veren İbrahim Hakkı Konyalı’nın adına, 14. sayıdan itibaren sık sık rastlanır. Önemli olan, bunun gibi tartışmaların, renk katmaktan öte gerçekten işe yaramış görünmesidir. Nitekim, Boratav, Silleli Sürurî adlı halk şairinin bir kaynaktaki eksikliğinin belirtilmesi üzerine, derginin 11. sayısından itibaren bir yazı dizisi hâlinde bu şair hakkında bilgi vermeye başlar.

Doğallıkla, bunun gibi tartışmalar beraberinde, faydalı türden tutarsızlık getirir. Ama derginin pratikte başka tutarsızlıkları var ki, aynı derecede faydalı olduğu söylenemez. Bu tutarsızlıklar, derginin kuramsal “halk edebiyatı” anlayışına uyumsuzluktan kaynaklanmakta.

Dergideki belki en önemsiz tutarsızlık imlâdır.¹ Aynı yazarın, yazı dizisi hâlinde yayımlanan bazı makale başlıklarında aynı özel isim farklı farklı yazılabilmektedir. Hatta, yazarların kendi isimleri bile bu kusura örnek teşkil eder. İmlâ tutarsızlığı Boratav’ın her türlü titizlik konusundaki tembihinden sonra da devam eder.

Pek önemli olmayan bir ikinci kusur, derginin tasarladığı gibi “hep Konya”yla doğrudan ilgili kalamamasıdır. İlk sayılarda bu hedefe sadık kalmayı başaran dergi, 16. sayıda artık “Amerika’nın Keşfinden Önce Doğu’da Ne Gibi Bilgiler Vardı?” ve de Çin burçlarına benzeyen “Türklerde On İki Yıl Hesabı” türü yazılara yer verir. Dahası, ilk sayıdan itibaren tarih alanında bazı makaleler o kadar eski medeniyetleri ele alır ki Konya’nın Cumhuriyet dönemindeki nüfusunu nasıl temsil edebildiğini anlamak güçtür. Sözgelimi, ilk 29 sayı boyunca hemen her sayıda yer alan bir yazı dizisi, Hitit medeniyeti üzerinedir.

Daha önemli tutarsızlıklara gelince, dergide konular arası dengesizlik görülmektedir. Konya yöresinin halk edebiyatı malzemesi zenginliğine bakılırsa, ilk başlarda ortalama 11 makaleden oluşan tipik bir sayıda, doğrudan halk edebiyatıyla ilişkili yalnızca iki makalenin bulunması neredeyse ayıp sayılabilecek bir durumdur. Bununla birlikte, bu tipik sayının yarısı tarihle mimarlıkla ilgili ya-

zılardan oluşur. Dahası, diğer konularda sık sık ciddi incelemeler yayımlayan bu dergideki halk edebiyatı makalelerinin belki üçte biri bilimsel düzeyde değildir. Bunun en çarpıcı örneği, Hicri Göncel’in Takkeli Dağ hakkındaki tek sayfalık ve içinde “Konya’nın ‘Fuji-Yama’sı (1)” (Konya’nın “Yüce [Japon] Fuji [Dağı]’sı) adlı şiirin de yer aldığı yazıdır. Bunun tek bilimsel tarafı, şiirin içindeki göndermeleri açıklayan ve neredeyse şiirin kendisi kadar yer kaplayan bir yığın dipnottur. Güncel yerel bir halk şairi olsaydı, bu katkı belki daha büyük bir değer kazanabilirdi. Ama kendisi çoğunlukla ciddi makale yazan bir bilim adamı görünümündedir.

Konya’da yayımlanan halk edebiyatı makalelerinin çoğu bu yazıdan daha bilimseldir. İkinci sayı, dergi kadrosundaki yazarların eskiden bizzat tanımış olduğu Âşık Gufranî’nin daha önce basılmamış bir şikâyetname, bir koşma ve bir destanını içerir. Yine de söz konusu şiirler incelenmez. Beşinci sayıda 15. yüzyılda yaşamış olan Karamanlı Nizamî’nin, ve 11. sayıda 19. yüzyılda yaşamış olan Silleli Sürurî’nin, yerel saz şairleri olarak tezkirelerine yer verilir. Bu örneklerin ışığında yapılabilecek en önemli gözlem, derginin pratikte “halk edebiyatı”nı dar bir şekilde, “yerel halk şairlerinin ürünleri” olarak tanımladığıdır. Örneğin masal gibi türler dergide yer almaz.

Dergide modern, geniş anlamda “halk edebiyatı”na değinilir ama bu genellikle folklor, dilbilim ya da etnografya ile ilgili makalelerde olur. Sözgelimi, 10. sayıda Abdülkadir Erdoğan’ın kaleminden çıkan “Konya’da Dügünler” başlıklı zengin makale, “dügün” sözcüğünün kökeniyle başlayıp,

evlenme sırasında okunan bazı manileri sıraladıktan sonra, Konya'nın 20. yüzyılda kaybolan bazı evlenme âdetlerini ayrıntılarıyla ortaya koyar.

Konular arası dengesizliğin yanı sıra dergide bir içerik özgünlüğü sorunu da vardır. Başlangıçta hep yeni makaleler yayımlayan *Konya*, gittikçe yabancı dillerden çevrilere ya da eski yazılara çok yer vermeye başlar. Sözelimi, 9. sayıdaki "Halk'ta At Edebiyatı: İyi Ve Kötü Sıfatlar", "Çankırı Kütüphanesindeki yazma mecmuadan aynen alınmıştır" (1937:571). Aynı şekilde, 11. sayıda geçen "At Hakkında Mitolojik Malûmat", "Konya müze kütüphanesinin 2838 numarasında kayıtlı baytarnameden iktibas edilmiştir." Boratav'ın bile "Nasreddin Hoca" başlıklı ikinci makalesi bu türdendir: "Fehim Bayraktareviç'in *İslâm Ansiklopedisi*'nde intişar etmiş makalesinden çevrilmiştir" (1938:1101). Bazı sayılarda tarih ve edebiyat alanlarında yayımlanan makalelerin yarısı tamamıyla çeviridir.

Başlangıçta hedeflerini net bir şekilde dile getirmekten çekinmemiş olan bu derginin sonradan yukarıdaki kusurlarla tutarsızlıklara düşme sebebinin kestirmek zordur. Ama tahmin etmek gerekirse, bu sebebin bir zaman, para ve/veya makale kıtlığı olduğu varsayılabilir. Çünkü ilk 29 sayı boyunca makale sayısı ve özgünlüğü yavaş yavaş azalır. Bu sonuca varmak için ilk 13 sayının "İçindekiler" bölümünün kaç makale başlığı içerdiğine bakmak yeterlidir: 12, 12, 9, 10, 11, 8, 11, 9, 10, 10, 10, 7, 7. Başlangıçta aylık olduğu belirtilen dergi, 14. sayıdan itibaren iki ayda bir, sözde iki sayı birden çıkarmaya başlar.

Bir başka deyişle, 14. ve 15. sayılar birlikte, "14-15" olarak çıkar. Çift sayı içeren sonraki 8 derginin "İçindekiler" bölümlerinin uzunluğu aynı şekilde ortaya konabilir: 7, 11, 13, 16, 14, 15, 4, 5. Tabii ki bu istatistikler ayrıntılı sonuçlara varmak için yeterli değildir çünkü makaleden makaleye farklılık gösteren uzunluk ve nitelik gibi başka değişkenler de vardır. Bununla birlikte, bu kaba rakamlardan şöyle bir çıkarımda bulunabilir: Aylık makale sayısı ilk 13 sayıda yaklaşık onken sonraki 16 sayıda (8 çift sayıda) yaklaşık altıya düşer. Ayrıca, çeviri sayısı biraz artar. Konumuzla dolaylı ilişkili olan bir başka olgu da, dergi fiyatının, büyük olasılıkla okurlara pahalı geldiğinden yarıdan aza düşürülmüş olmasıdır.

Dahası, tek sayılardan çift sayılara geçiş sırasında İbrahim Hakkı Konyalı sık sık yazmaya başlar, ve bu noktadan itibaren hemen hemen her sayıda jeoloji ve madenler konusu işlenir. 14-15. ve 16-17. çifte sayılarında "Konya—Bozkır Madenleri"yle bu konuya el atan Konyalı, 18-19. sayıda "Anadolu'da Demir Madenleri"yle devam eder. 20-21. sayıya gelindiğinde, Naci Fikret Baştağ'ın "Jeoloji Bakımından Konya" ve "Anadolu'da Coğrafi Keşfiyat" başlıklı iki makalesinin yanı sıra, Konyalı'nın şu üç yazısı karşımıza çıkar: "Bozkır Madeninin Zenginliğini Gösteren Yeni Bir Vesika", "Yurttaki Madenleri Gösteren İki Mühim Vesika" ve "Bozkır Altın Madeni Bulgar Dağı'ndan Daha Zengindir". Kısacası, halkevinin 16 yazı içeren bir çift sayılı dergisinde tam 5 adet jeoloji ya da madenlerle ilgili yazı bulunabilmektedir. Hatta, Dr. Niyazi Çitakoğlu'nun "Konya-Beyşehir Çökün-

tü Sahaları Ve Aralarındaki Eşik Arazi” başlıklı makalesi dahil edilirse bu sayı 6 eder. Bu derginin diğer on yazısından en fazla üçü halk edebiyatıyla ilgilidir. 22-23. sayıda ise Konyalı’nın madenler konusunda iki yazısı daha yer alır.

SONUÇ

Sebepler ister “doğum sancıları” olsun ister olmasın, Konya şehrinin halkevi dergisi, ilk 29 sayısında halk edebiyatı açısından, ve genel olarak kuramdan pratiğe geçiş aşamasında, büyük bir değişim sürecinden geçmiştir. Gerçi derginin “halk edebiyatı” anlayışı sözde değişmemiştir, fakat nitelik, özgünlük ve konular arası denge açılarından bu konu sonradan farklı bir şekilde ele alınmıştır.

NOTLAR

¹ Bu makalede geçen alıntuların imlâsı düzeltilmiştir.

KAYNAKLAR

- Arpaç, M. “Mektubat-ı Mevlana Dolayısıyla”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- “At Hakkında Mitolojik Malûmat”. *Konya* 11 (Temmuz 1937).
- Baştaç, Naci Fikret. “Anadolu’da Coğrafi Keşfiyat”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- . “Jeoloji Bakımından Konya”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- Boratav, Pertev. “Halk Edebiyatına Ait Bir Eser Münasebetiyle”. *Konya* 5 (İkinci Kânun 1937): 317-21.
- . “Nasreddin Hoca”. *Konya* 18-19 (Şubat-Mart 1938): 1101-08.
- Çitakoğlu, Niyazi. “Konya-Beyşehir Çöküntü Sahaları Ve Aralarındaki Eşik Arazi”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- Erdogan, Abdülkadir. “Konya’da Dügünler”. *Konya* 10 (Haziran 1937): 617-26.

- . “Süruri”. *Konya* 11 (Temmuz 1937): 650-58.
- Göncel, Hicri. “Bir Tenkidin Cevabı”. *Konya* 5 (İkinci Kânun 1937): 313-16.
- . “Konya’nın Fuji-Yama’sı (1)”. *Konya* 5 (İkinci Kânun 1937): 297-98.
- “Halk’ta At Edebiyatı: İyi Ve Kötü Sıfatlar”. *Konya* 9 (Mayıs 1937): 571-73.
- Karatay, Namdar Rahmi. “Halk Sanat Ve Edebiyatına Dair Düşünceler”. *Konya* 1 (Eylül 1936): 55-59.
- “Konya Niçin Çıkıyor?”. *Konya* 1 (Eylül 1936): 1.
- Konyalı, İbrahim Hakkı. “Anadolu’da Demir Madenleri”. *Konya* 18-19 (Şubat-Mart 1938).
- . “Bozkır Altın Madeni Bulgar Dağı’ndan Daha Zengindir”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- . “Bozkır Madeninin Zenginliğini Gösteren Yeni Bir Vesika”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- . “Konya—Bozkır Madenleri”. *Konya* 14-15 (Birinci-İkinci Teşrin 1937).
- . “Konya—Bozkır Madenleri”. *Konya* 16-17 (Birinci-İkinci Kânun 1938).
- . “Takkeli Dağ Adımı Nereden Aldı”. *Konya* 12 (Ağustos 1937): 765-68.
- . “Yurttaki Madenleri Gösteren İki Mühim Vesika”. *Konya* 20-21 (Nisan-Mayıs 1938).
- “Mektubat-ı Mevlana Hakkında”. *Konya* 11 (Temmuz 1937).
- Mesudi. “Amerika’nın Keşfinden Önce Doğu’da Ne Gibi Bilgiler Vardı?”. *Konya* 16-17 (Birinci-İkinci Kânun 1938): 1011-13.
- Nafiz, Feridun. “Mecalis-i Seba’i Mevlana Hakkındaki İtiraza Karşılık”. *Konya* 22-23 (Haziran-Temmuz 1938).
- . “Mektubat-ı Mevlana Hakkında: Karşılık”. *Konya* 16-17 (Birinci-İkinci Kânun 1938).
- Tan, M. Turhan. “Nizami”. *Konya* 5 (İkinci Kânun 1937): 289-293.
- “Türklerde On İki Yıl Hesabı”. *Konya* 16-17 (Birinci-İkinci Kânun 1938): 1014.
- Uğur, M. Ferit. “Gufranî”. *Konya* 2 (İlk Teşrin 1937): 118-20.
- . “Takkeli Dağ”. *Konya* 5 (İkinci Kânun 1937).